

PRETERITE ȘI CONTRIBUȚIE ASPECTUALĂ A TIMPURILOR VERBALE

Patrick CAUDAL
LLF, UMR CNRS 7110 / Universitatea Paris 7

Timpurile în limbile germanice, numite în mod tradițional “preterite”, sunt asociate unor valori aspectuale destul de specifice (conform Smith 1991), alternând între perfectiv și imperfectiv, cum ar fi interpretările aspectuale. În această lucrare, propunem o contabilizare precisă a acestor alternări, recurgând la o dublă strategie: (i) în timp ce atribuim preteritelor un conținut semantic nespecificat (modelat în cadrul UDRT, cf. Kamp et al., 2005), (ii) argumentăm că interfața semantică/pragmatică joacă un rol important în interpretarea lor (modelat în cadrul SDRT, cf. Asher & Lascarides, 2003). Astfel, contextul discursului poate contribui, de exemplu, la dezambiguizarea semantica a enunțurilor nedeterminate cu preterit.

SEMANTICA PROTOTIPULUI. PREZENTARE ȘI CRITICĂ

Maria ILIESCU
Universitatea din Innsbruck, Austria

Lucrarea analizează o serie de aspecte ale teoriei prototipurilor semantice clasice, dintre care unele au fost deja modificate. În opinia autorului, în anumite cazuri, sunt necesare câteva revizuiți sau alte formulări prudente.

AUXILIARELE DE MODALITATE A PUTEA, A TREBUI, A VREA ÎN FRANCEZĂ, UN PUNCT DE VEDERE TEORETIC

Nicole RIVIÈRE
Universitatea Paris 7, UFR Lingvistică și UMR LLF 7110 a CNRS

Verbele franceze *pouvoir*, *vouloir*, *devoir* (precum și alte verbe similare din engleză sau din alte limbi) necesită proprietăți sintactice distinctive care să reflecte specificul lor semantic. Funcția lor este de a modula valoarea de adevăr a predicatului cărui li se alătură, de unde și denumirea de auxiliare modale.

Proprietățile sintactice indică organizarea semantică a domeniului noțional a “incertului”. După o scurtă descriere a construcțiilor sintactice în care cele trei auxiliare se încadrează semnificațiilor lor, voi schița modul în care cele trei verbe formează “incertitudinea”, după modelul studiilor lui Culioli. Chiar dacă tradiția franceză nu recunoaște încă în totalitate caracterul specific al acestor verbe (spre deosebire de alte limbi), analiza arată că acestea urmează să fie separate de alte verbe, din punct de vedere sintactic și semantic, precum și de sinonimele care sunt folosite ca glose ale lor.

“VINUM NOVUM IN UTRES NOVOS” : LEXICOGRAFIA ISTORICĂ A LIMBII FRANCEZE ȘI A INFORMATICII

David TROTTER
Universitatea Wales Aberystwyth, UK

Evoluții recente în lexicografia franceză tradițională au stabilit pe larg avantajele oferite de progresele în domeniul tehnologiei informației precum și disponibilitatea calculatoarelor personale. De exemplu, o serie de proiecte au produs cu succes și simultan atât dicționare cât și corpusuri. Prezentul articol trece în revistă materialele disponibile pentru lexicografia franceză (atât CD-ROM-ul cât și publicații pe internet) și prezintă pe scurt un proiect electronic recent, dar avansat și anume Rețeaua englezo-normandă online, care unește cu succes corpusuri, articole

academice, și forma revizuită a Dicționarului Englez-Normand, înregistrând date în XML și by uniform TEI-compliant encoding applied to all three elements of the project.

B.Sectiuni Noi metode in morfosintaxa

MĂRCI LINGVISTICE DIN PUNCT DE VEDERE ÎN INTRODUCERILE POVEȘTELOR ÎN FRANCEZĂ ȘI ENGLEZĂ

Christine COPY
LILA, LLF, Universitatea Paris 7-Denis Diderot

Poveștile populare sunt povești despre vremuri de mult trecute și, prin urmare, "istorice". Atunci când sunt povestite de un narator, în fața unui public, acestea devin vii în prezent. Atât trecutul cât și prezentul, precum și împletirea lor sunt esențiale pentru crearea ficțiunii în poveștile populare.

Deși, pentru început pot fi descrise ca aparținând teoriei lui Benveniste care face distincție între *poveste* și *discurs*, această dihotomie, bazată pe distribuția distinctă a perfectului simplu și a perfectului compus, se dovedește a fi nesatisfacătoare. Acest articol va analiza ceea ce lipsește în modelul lui Benveniste și, de asemenea, va oferi o descriere mai adecvată a fenomenelor enunțiative în poveștile populare. După trecerea în revistă a principalelor criterii ale lui Benveniste, argumentăm că: (i) deosebirea dintre poveste și discurs nu furnizează o descriere adecvată a complexității enunțiative a acestor tipuri de texte în franceză, și cu atât mai puțin, în engleză; (ii) conceptul referitor la această situație, dezvoltat pentru prima dată de Culioli și apoi de Wyld reprezintă un instrument mai bun pentru a descrie diferitele grade de subiectivitate ale unui text și pentru a arăta modul în care legătura dintre povestitor și povestea lui este construită din punct de vedere lingvistic.

UTILIZAREA ADVERBIALĂ A ADJECTIVULUI

Alina DRULA
Universitatea din Craiova

Această lucrare se concentrează pe utilizarea adverbială a adjectivului. Funcția care permite schimbarea adjectivului în adverb se numește adverbializare. Vom analiza acest procedeu din punct de vedere al incidentei, pentru a-i înțelege mecanismele. Incidenta determină funcția unui cuvânt iar adverbializarea este determinată prin schimbarea gradului de incidență. Partea a doua a articolului are în vedere contextele în care vom folosi adjectivele adverbiale sau adverbele în *-ment*. În final, vom analiza situația în care adjectivul invariabil este folosit ca adjectiv adverbial.

CÂND ORDINEA CUVINTELOR ESTE CONSECINȚA UNEI PREDICAȚII OBIECTIVE

Lucie GOURNAY
Universitatea Paris 7 Denis-Diderot, Echipea LILA

Această lucrare se concentrează pe două tipuri de inversiuni complete care au loc în principal în franceza și în engleza scrisă. Proprietățile lor formale m-au făcut să le studiez ca dovadă a unui mod particular de a predica o stare sau un eveniment. Acest tip de predicție, pe care o numesc „predicție obiectivă” este definită prin excluderea unei origini

subiective cognitive (nicio dovadă de un vorbitor specific). Cu alte cuvinte, aceste propoziții inversate forțat implică etapa unui punct de vedere trans-individual: starea sau evenimentul menționat este reprezentat în conformitate cu o așteptare împărtășită în discurs. Vom oferi astfel o nouă analiză a inversiunii complete, între creanțele sintactice și abordările pragmatice. Închei prin a menționa alte posibile aplicații ale predicăției obiective, în alte fraze non canonice.

OBERVATII PRIVIND SINTAXA VERBELOR PREPOZIȚIONALE

Ioana MURAR
Universitatea din Craiova

Acest articol prezintă anumite aspecte sintactice ale verbelor prepoziționale în engleză. Verbele prepoziționale pot fi interpretate ca tranzitive sau intransitive, fiecare abordare a analizei fiind susținută prin argumente (transformări sintactice).

Verbele prepoziționale pot fi distinse de alte secvențe aproximativ similare, sub forma unor combinații libere sau a unor verbe cu particulă, cu ajutorul unor formule sintactice: pasivizare, tipuri de întrebări pentru a obține complementul prepozițional, construcții privind introducerea complementului sau a adverbului.

ADJECTIVUL *BUCUROS* ÎN FRANCEZA CONTEMPORANĂ

Oana Maria PĂSTAE
Universitatea Constantin Brâncuși, Tg-Jiu

Scopul acestui studiu este acela de a analiza gradația *bucuriei* ("joyeux") și sinonimele sale *vesel* ("gai") și *fericit* ("heureux"), bazându-ne pe un corpus de exemple din TLFi și PRI. Punctul de plecare al acestui studiu este de a vedea dacă aceste adjective gradaționale acceptă adverbele și în ce mod. Trebuie să menționăm că gradația implică determinarea cantitativă și lipsa calității. Observăm o gradație de la cel mai slab la cel mai înalt punct pe scară. Ca o concluzie, imaginea acestei scări are un rol important în ceea ce privește raportul între adjectivele *bucuros*, *vesel* și *fericit* (*Joyeux*, *Gai* și *Heureux*).

EXPRIMAREA POTENȚIALULUI ÎN FRANCEZA VECHIE

(ÎN PROPOZIȚIILE INDEPENDENTE)

Mihaela POPESCU
Universitea din Craiova

În franceza veche, reprezentarea virtualității este mult mai variată decât în franceza modernă. Pe de o parte, vom reține faptul că viitorul indicativului și subjonctivul (deși reorganizate la nivel formal) continuă actualizarea vechilor valori semantice împrumutate din latină. Pe de altă parte, formele în *-roie* duc într-o primă fază la creșterea numărului formelor care exprimă potențialul în franceza veche. Putem observa, de asemenea, restrângerea zonei de dezbateră între posibil și probabil.

INTERFATA SEMANTICO-PRAGMATICĂ

PROGRESIVUL ÎN TEXTELE NARATIVE: O PROBLEMĂ DE MORFOLOGIE, SEMANTICĂ SI PRAGMATICĂ

Adriana COSTĂCHESCU
Universitea din Craiova

Autorul discută despre un fenomen special, *progresivul* în limba engleză și traduceri sale în franceză, italiană și română. În ciuda prezenței formelor progresive morfologice specifice în cel puțin două din cele trei limbi romanice supuse analizei (franceza și italiana), traducătorii le folosesc rar, preferând să aleagă timpurile imperfective simple, precum prezentul sau imperfectul. În română, frecvența formelor progresive este mai mare decât în franceză, dar aceste forme au un grad scăzut de gramaticalizare.

VALORI SEMANTICO-PRAGMATICE ALE MODALIZATORILOR EPISTEMICI VRAIMENT, AU VRAI

Alice IONESCU
Universitea din Craiova

Adverbele epistemice *vraiment, vrai, au vrai, en vérité, à la vérité, à vrai dire* (var. *à dire vrai*) insistă asupra aspectului veridic al enunțării. (adevărul universal, obiectiv). În ciuda diferențelor dintre valoarea modală și pragmatică, toți acești modalizatori derivați din adjectivul *vrai* au aceeași caracteristică semantică : afirmarea unui adevăr bazat pe obiectivitate, verificabil prin manifestări evidente. Alegând unul din acești modalizatori, locutorul intenționează să confere aserțiunii sale o aparență obiectivă.

MIZA DEICTICA A PERSOANEI

Maria NICOLAESCU
Colegiul Național "ELENA CUZA", Craiova

Categoria persoanei reflectă rolul protagoniștilor în discurs prin intermediul indicatorilor de persoană- pronumele personale, regula acordului subiectului cu predicatul.

Identificarea deictică a persoanei nu implică întotdeauna prezența unei persoane gramaticale- de exemplu, cazul numelor proprii care marchează o identificare unică, în timp ce persoana a treia, datorită deviației semantice, poate identifica locutorul/interlocutorul. Intrucat identificatorii de subordonare de tipul apartenență/acțiune marchează posesia, interjecțiile indică prezența în discurs.

CÂMPUL SEMANTIC AL SUNETELOR ARTICULATE [-AGREABIL]

Ileana-Camelia POPA
Universitea din Craiova

Acest articol reprezintă un studiu aplicativ și comparativ al semanticii lexicale având drept scop analiza domeniului semantic al sunetelor articulate în franceză în comparație cu sunetele românești pe care locutorul le percepe ca fiind neplăcute (*criailler, s'époumoner, brailler* etc.). Analiza noastră ia în considerare doar categoria morfologică a verbelor care, în funcție de semnificație, pot fi clasificate în diferite sub-clase: (i) verbe care pot fi folosite numai cu subiect [+uman], făcând astfel referința la limbajul articulat, ca de exemplu *vociférer* ; (ii) verbe care pot fi combinate cu subiecte având trăsătura [+uman] sau [-uman] precum: *crier, criailler, s'égosiller,*

etc; (iii) verbe folosite cu sens literal pentru animale și cu sens metaforic pentru ființe umane: *aboyer, meugler, beugler, etc.*

SINONIMIA ȘI OPTIUNEA TRADUCĂTORULUI

Titela VÎLCEANU
Universitatea din Craiova

Alegerea traducătorului poate fi în același timp obiectivă (norme lingvistice) și subiectivă (interpretarea mesajului). Compararea alegerii sinonimelor în cele două versiuni engleze ale romanului "Rosu și negru" arată preferința pe care Shaw o manifestă pentru termenii neutrii în seriile sinonimice, în timp ce Moncrieff, cel de-al doilea traducător, alege termeni marcați. În plus, traducerea acestuia din urmă se dovedește a fi mai apropiată de original, căci ideologia traducerii din acea perioadă orientă traducătorul către textul sursă.

SOCIOLINGVISTICĂ

COMPETENȚA DE COMUNICARE

Emilia AFANA-PARPALĂ
Universitatea din Craiova

Competența de comunicare este un concept creat de Dell H. Hymes (1971) pentru a se opune competenței lingvistice introdusă de Chomsky. Ideea de bază a competenței comunicative constă în abilitatea locutorului de a folosi limbajul în mod adecvat, potrivit contexte reale. Hymes identifică patru componente ale competenței de comunicare: gramaticală, socio-culturală, strategică și contextuală.

Alte modele ale competenței de comunicare au fost prezentate de către: Canale & Swaim, Kerbrat-Orecchioni, Bachman (un model complex, ierarhic și analitic), Roventa-Frumușani, Habermas (o teorie a competenței comunicative din perspectivă psihologică). La sfârșitul articolului facem referire la implicațiile didactice ale competenței de comunicare precum și la anumite prejudecăți legate de acest concept.

TRADUCĂTORUL CA SOLOG

Sándor ALBERT
Universitatea din Szeged (Ungaria)

În procesul de traducere sunt momente în care traducătorul trebuie să devină sociolog, sau, cu alte cuvinte, traducătorul practicant este (sau ar trebui să fie) în același timp sociolog practicant și trebuie să facă sociologie experimentală. Analiza fenomenului numit *contrasens* a demonstrat că neînțelegerea sau interpretarea greșită a factorilor sociologici din textul sursă poate duce la greșeli sau faulturi chiar și când textul țintă este corect din punct de vedere lingvistic.

În acest articol, vor fi tratați factorii sociologici și sociolingvistici în procesul de traducere. Obiectivul acestei lucrări este de a demonstra, pe baza analizei și generalizării unor exemple de actualitate, modul în care această analiză sociolingvistică este importantă, chiar necesară pentru înțelegerea și interpretarea corectă a mesajului original.

FRANCEZA VORBITĂ-EVOLUȚIA LIMBII ȘI INTERACȚIUNEA SOCIALĂ

Felicia Elena CĂLMUC
Universitea din Craiova

Scopul acestui studiu este de a realiza o scurtă analiză a limbii franceze vorbite în mod artificial, limbajul fiind ilustrat în conversații din romanul *Que viva Guevara* scris de Gérard de Villiers.

În primul rând, această analiză tratează variațiile lingvistice care conduc la stabilirea unui anumit contrast între limbajul standard, literar și cel vorbit cu scopul de a evidenția caracteristicile care îl fac pe cel din urmă mai spontan și mai puțin elaborat decât pe cel dintâi. În al doilea rând, ne vom referi la schimbările care au loc în interiorul limbii vorbite și la modul în care anumite elemente regresive sau progresive anunță o oarecare evoluție la nivel morfologic și sintactic. În al treilea rând, vom vedea cum au reușit autorii să introducă în scris elemente ale limbajului oral pentru a-i face pe cititori să se simtă conectați la lumea pe care ei o inventează. În ultimul rând, vom încerca să explicăm modul în care statutul social influențează limbajul și modul în care aceștia interacționează în timpul schimburilor verbale.

TERMENI DE ADRESARE ȘI RELAȚII SOCIALE

(domeniu roman-francez)

Denisa STROE
Universitea din Craiova

Mica noastră cercetare se bazează pe analiza comparativă a termenilor de adresare în schimburile orale, preluați din diferite lucrări aparținând unor autori români care au scris în franceză și au fost traduși în română, precum și cele ale unor autori români care au scris în română și care au fost traduși în franceză. Studiul își propune, pe de-o parte, să clarifice trăsăturile sistemului de adresare atât în română cât și în franceză iar, pe de altă parte, să pună în evidență faptul că semnificația multor termeni de adresare este non-universală și depinde de cultura țării respective. Prin urmare, modul de a înțelege în întregime semnificația anumitor termeni de adresare depinde de înțelegerea în totalitate a culturii în care ei sunt folosiți.

CALIFICAREA PEIORATIVĂ ÎN DISCURSUL MEDIATIC

-STUDIUL DE CAZ: ZIARUL ROMÂNIA MARE-

Cristiana –Nicola TEODORESCU
Universitea din Craiova

Acest articol își propune să analizeze discursul violent, prezent în ziarul românesc "România Mare" și să clasifice diferitele tipuri de insulte la care face apel discursul mediatic.

INCONVENIENTUL DE A GÂNDI ÎN TERMENI DE STRUCTURĂ (în sociolingvistică și în alte domenii)...ȘI DIFICULTATEA DE A FACE ALTFEL...

Rose-Marie VOLLE
Universitatea Paul Valéry-Montpellier,

Acesta este începutul unui studiu bazat pe principalele concepte ale identității socio-lingvistice și ale limbajului. În introducere, Labov a definit abordarea structuralistă, vrând să arate, spre deosebire de Saussure, că heterogenitatea face parte din structură. Acest lucru înseamnă că studiul limbajului constă în găsirea unei ordini sau a unui sistem în variațiile limbajului. Și aceste variații sunt legate de identitatea locutorului (identitate socială: poziție geografică, sex, profesie, etc.). Studiile politicilor lingvistice și ale diglosiei se concentrează în

special pe legătura dintre atitudinile, practicile limbajului și pe identitatea locutorului. Acest tip de studii consideră că “atitudinile și practicile limbajului sunt identice în aceeași comunitate”, conform lui Labov. Acest lucru presupune un colectiv inconștient și norme respectate de toți subiecții. Dar, așa cum arată analiza conversațională, o ramură a sociolingvisticii, atitudinile privind limbajul nu sunt sistematice. Într-o interacțiune diglosică tipică nu putem anticipa cu certitudine, de exemplu, alegerea limbajului între două persoane aparținând unor comunități diferite.

“Limbajul” și “identitatea” sunt variabile, deci ele sunt arbitrare și dinamice (nedefinite în mod definitiv). Totuși, analiza discursurilor epilingvistice arată că discursurile politice și științifice definesc limbajul și identitatea ca obiecte fixe și esențiale. În discursurile subiecților există două tendințe (CANUT 2000): în primul rând, subiecții prezintă discursuri omogene preluate din discursuri politice. Apoi “identitatea” este definită ca fiind ceva pur și unic. Pe de altă parte, ei au o legătură eterogenă cu propriul limbaj așa cum se poate vedea în variațiile numelor, în limbile de comutare, în diferitele niveluri ale limbii... Subiectul nu are doar o identitate ci mai multe, acestea depinzând de situația de comunicare. Așadar, “identitățile” și “limbajele” sunt două concepte dinamice și va trebui să studiem felul în care sunt negociate atunci când locutorii interacționează.

Psihanaliza (SIBONY 1994) ne arată contradicțiile identificărilor. Pentru a se identifica pe sine cu cineva înseamnă a crea o unitate și a face diferența în același timp. Aceasta este dinamica, contradictorie, dinamica dorinței care apare și în atitudinile practicate în limbaj. Problemele încep când un subiect sau un grup nu poate accepta această contradicție și când identifică pe cineva sau un grup ce nu poate aparține acestei unități. De aceea, trebuie să perceapă diferența ca pe ceva fix și sistematic.

SPAȚII FRANCOFONE

REPREZENTĂRI ALE IDENTITĂȚII ȘI ALE ALTERITĂȚII ÎN SPAȚIUL FRANCOFON. CAZURILE “BARBARE” ȘI “ETRANGER”

Cecilia CONDEI
Universitatea din Craiova

Perspectiva pe care o sugerăm pentru studiul identității și alterității în spațiul francofon se bazează pe discursul din dicționar al cărui conținut este introdus într-un tip de discurs pe care îl considerăm obiectiv. În ceea ce ne privește, vom face referire la Dicționarul Academiei, dicționare de altădată și Dicționarul *Trésor de la langue française*.

Ne vom interesa de numeroase aspecte : în ce mod două dicționare importante folosesc reprezentarea limbajului “barbare ”și “étranger”, care este substanța acestor noțiuni, ce poate fi judecat drept “barbare ”și “étranger” și care sunt criteriile pe care se bazează, cum s-a schimbat reprezentarea de-a lungul anilor. Din toate definițiile propuse în dicționar pentru spații francofone “barbare ” și “étranger” trebuie să le reținem pe cele care se referă la persoane (identitate colectivă personală) și la limbajul pe care acestea îl folosesc.

PARTICIPAREA CITITORULUI LA CRIMA OLGAI ARBÉLINA

DE ANDREÏ MAKINE

Valentina RĂDULESCU
Universitatea din Craiova

Acestu studiu este centrat pe participarea implicată și explicită a cititorului în romanul *Crima Olgai Arbélina* aparținând scriitorului rus de expresie franceză, Andreï Makine. Scopul

nostru este să demonstrăm că scrierea lui Makine prezintă caracteristici multiple ale scrierii postmoderne.

CIORAN ȘI POETICA JURNALULUI

Mihaela-Gețiana STĂNIȘOR
Universitatea « Lucian Blaga », Sibiu

Jurnalul lui Emil Cioran poate fi inclus în așa numita “poetică a jurnalului”. Acesta are însă dimensiuni normale și ajută cercetătorii să înțeleagă și să analizeze o lucrare atât de ambiguă și contradictorie. Cioran își prezintă aici întreaga viață. Suntem introduși în universul operei și percepem modul de scriere ca pe un exercițiu (un eseu literar).

INTERVENȚII POIETICE

ÎN *ECUADOR* DE HENRI MICHAUX

Monica Tilea
Universitatea din Craiova

Acest studiu vizează rolul jucat în crearea comportamentului creativ al lui Henri Michaux prin călătoriile sale în spații exterioare. Analiza Ecuadorului ne permite să identificăm intervențiile poietice ale lui Michaux, care apar în scrierea acestei opere. Astfel, vom identifica prezența unei absențe puternice, care i-a permis lui Michaux să inventeze un întreg sistem de filtre pe care l-a introdus în lumea spre care a călătorit, cu scopul de a-și menține energia creativă.

LITERATURA FRANCOFONĂ DIN LIBAN - AMIN MAALOUF

Maria TRONEA
Liceul CFR, Craiova

Acest articol este structurat în două părți: o scurtă prezentare a literaturii franceză din Liban și prezentarea scriitorului libanez de expresie franceză, Amin Maalouf, punând în evidență romanele “Stânca lui Tanios” și “Samarkand”.

Acestea arată rafinamentul scrierii, desfășurarea poveștii în care autorul oriental excelează. În romanul “Stânca lui Tanios”, “efectul realității” are ca fundament polifonia vocilor. Samarkand, avându-l ca personaj principal pe poetul Omar Khayyam ilustrează tehnica românească bazată pe intertextualitate, ceea ce conferă textului caracteristicile unui manuscris.

Caracteristicile lirice, dominantă orală a poveștii, prezența cuvintelor arabe care “condimentează” limba franceză ne prezintă imaginea alterității mitice, opera lui Maalouf fiind o pledoarie efervescentă pentru toleranță.

COLOCATIILE VERBALE CU FORMANT REFLEXIV OBLIGATORIU

Anamaria CĂPĂȚÎNĂ, Cecilia CĂPĂȚÎNĂ
Universitatea din Craiova

În această analiză a verbelor cu formant reflexiv obligatoriu, am subliniat preferințele combinatorii, restricțiile impuse privind condițiile în care se combină și unele tendințe care se opun reflexelor combinatorii ale locutorilor de limbă română actuală.

ABORDARE CONTRASTIVĂ A UTILIZĂRII SUBJONCTIVULUI ÎN SUBORDONATELE COMPLETIVE (DOMENIU FRANCEZ-ROMÂN)

Daniela DINCĂ
Universitea din Craiova

Având ca punct de plecare utilizarea diferitelor moduri în subordonatele circumstanțiale, prezentul articol aduce în discuție utilizarea în paralel a subjonctivului și a indicativului în franceză și română. În română, conjunctivul nu are valoare semantică în timp ce, în franceză, el este multifuncțional, având caracteristici semantice, sintactice și formale.

TRADUCEREA POEZIEI: IMPOSIBIL POSIBIL

Rose-Marie FRANÇOIS
Universitatea din Liège

Traducerea poeziei este imposibilă și posibilă. Poeziile ar trebui traduse de poeți, fără să conteze dacă stilul traducătorului este recunoscut: acest lucru se întâmplă când un poet servește un frate/soră scriitor. Prin extinderea spațiului european, descoperim noi limbi și culturi, așa că poezia poate fi tradusă. Dar având în vedere că nu este întotdeauna posibil pentru un traducător poet să lucreze cu autorul textului, și cum nu toți poeții sunt poligloți, apare nevoia unui intermediar, a cărui sarcină nu este să traducă, din moment ce o poezie (fiind muzică și design) nu poate fi tradusă literal.

TRADUCEREA MESAJULUI PUBLICITAR

Monica IOVĂNESCU
Universitea din Craiova

Specificul comunicării publicitare constă în primul rând în natura mesajelor pe care le transmite: acestea sunt artificiale, mincinoase, menite să seducă. Traducerea lor ar trebui să țină cont de diferenții parametrii (culturali, economici, psihologici) care caracterizează textul dat.

ASPECTE TRADUCTOLOGICE ALE ACQUIS-ULUI COMUNITAR

Maria MIHAILA
Universitea din Craiova

Articolul se concentrează pe aspecte legate de terminologie în învățarea limbii române. Există o așteptare conform căreia echivalarea terminologiei sub formă de itemi va duce la creșterea problemelor speciale.

SUBSTANTIVE DE ACȚIUNE ȘI REZULTATIVE. DOMENIU CONTRASTIV FRANCEZ-ROMÂN

Dorina PĂNCULESCU
Universitea din Craiova

Spre deosebire de alte clase semantice, precum “substantive naturale” și “substantive fabricate” care au o autonomie formală, substantivele simple, cele deverbale, au un semantism complex, condiționat și de originea lor verbală. În articolul de față vom oferi criteriile sintactico-semantice de diferențiere a valorii “substantivelor de acțiune” și a “substantivelor rezultative” pentru formele nominale ale verbului francez care exprimă un caz de ambiguitate în interpretare,

necesitând o analiză preliminară pentru procesul de traducere în limba română, în special, având în vedere că acest limbaj are forme diferite pentru a exprima cele două valori: infinitivul lung și supinul sustantivizat exprimă în română numele acțiunii, iar formele nominale derivate cu diferite sufixe exprimă valori rezultative.

AMBIGUITATEA INDICATIVULUI PREZENT CA TIMP AL DISCURSULUI ȘI AL NARAȚIUNII

Anda RĂDULESCU
Universitatea din Craiova

Timpul prezent al modului indicativ este timpul principal al discursului. Este definit ca fiind identic cu timpul vorbirii, fără a avea o valoare aspectuală. În consecință, el apare cu o dublă valoare, având atât valoare deictică (spre deosebire de trecut și viitor) cât și valoare atemporală. Lucrarea de față se concentrează asupra ambiguității timpului prezent în discurs și în narațiune precum și asupra diferențelor de utilizare a prezentului în română și franceză.

OBSERVAȚII ASUPRA PERIFRAZELOR VERBALE TERMINATIVE ÎN FRANCEZA ȘI ROMÂNĂ

Gabriela SCURTU
Universitatea din Craiova

Lucrarea de față pune în evidență caracteristicile semantice și sintactice ale perifrazelor verbale binare în franceză și română. Perifrazele verbale terminative arată, în retrospectivă, întregul proces și diferă în funcție de gradul de gramaticalizare și de coeziune între părțile componente. Analiza se bazează pe următoarele puncte: a) aspecte semantice; b) considerații sintactice; c) restricții ale complementului. Concluzia ar fi că perifrazele verbale terminative constituie o categorie definită în mod clar atât în franceză cât și în română.

STATUTUL SCRIERII ȘI AL TRADUCERII ÎN *LE MOT SABLIER*

Alina ȚENESCU
Universitatea din Craiova

În acest articol am încercat să răspundem la o întrebare care își are originea într-o perspectivă dublă (poietică și psihanalitică) cu privire la scrierea și traducerea lui Dumitru Țepeneag. Cum poate traducerea să ajute scriitorul să înțeleagă mai bine mecanismele poietice ale lucrării sale? Care este analogia pe care o putem stabili între traducere și scriere în *Le mot sablier*? Ne-am străduit să răspundem la întrebările puse de problematica analizei scrierii fantasmatică, a traducerii ca transfer și a stării ontologice a scrierii-traducerii în operele *Cuvântul Nisiparniță* și *Le Mot sablier de Dumitru Țepeneag*.

PUNCT DE VEDERE ASUPRA LIMBII MATERNE ÎN ÎNVĂȚAREA UNEI LIMBI STRĂINE

Doina BRAESTER
Universitatea din Craiova

Articolul dezvoltă o problemă care este încă foarte controversată, și anume dacă folosirea limbii materne este indicată în procesul de învățare a limbilor străine; dacă răspunsul este "da", atunci când, în ce măsură și de ce; care sunt avantajele și dezavantajele acestei practici. Am ajuns

la concluzia – care este împărtășită și de alți autori- că o atitudine potrivită în ceea ce privește limba maternă în procesul asimilării unei limbi noi nu este să o ignorăm pe cea dintâi –aceasta oricum este prezentă- ci, să profităm de aceasta, pe cât de mult posibil, într-o direcție constructivă.

EXPRIMAREA SCRISA ÎN MANUALELE DE FRANCEZĂ DE NIVEL MEDIU ȘI AVANSAT

Janeta-Ramona CRISTOFIR
Colegiul Tehnic “ Ion Mincu ” Craiova

Obiectivul principal al acestui studiu este analiza manualelor de liceu (clasele IX-XII). Această analiză se bazează pe diferite tipuri de tehnici variate, pe activități și situații care permit și favorizează procesul didactic la clasă pentru realizarea competenței de exprimare scrisă. Studiul are două părți: o parte teoretică și o parte aplicativă. Cea dintâi conține inventarul exercițiilor și activităților cum ar fi corespondența, descrierile, portretele, poveștile. Cea de-a doua propune profesorilor și studenților anumite exerciții și activități care încurajează studiul limbii franceze. Exercițiile și activitățile prezentate în partea a doua sunt utile mai ales la nivelul claselor de la liceu.

DIDACTICA LIMBII SI LITERATURII FRANCEZE

EVALUAREA STUDEȚILOR DIN DOMENIUL AFACERILOR

Cristina Maria CUTUI ANDREI
Universitatea din Craiova

Evaluarea este un subiect complex, care are un rol esențial în predarea unei limbi străine. Prin intermediul testelor, cadrele didactice pot să fie conștiente nu numai de performanțele elevilor, dar și de eficiența cursului lor, pentru a detecta posibile deficiențe în procesul de predare. În consecință, articolul de față se referă la diferitele tipuri de evaluare propuse de către specialiștii în didactică și subliniază importanța acesteia în achiziționarea limbii engleze de către studenții în economie.

CERCETAREA VS. STUDIAREA NIVELULUI CLASEI CU PRIVIRE LA A ÎNVĂȚA SĂ PREDAI

Gabriela GRIGOROIU
Universitatea din Craiova

Lucrarea prezintă principiile acțiunii de cercetare, rolul său în educație și pașii care ar trebui să fie urmați în procesul de cercetare. Se discută, de asemenea, aspectele relevante ale studiului întreprins asupra învățării de a preda și rolul reflectării asupra proceselor asociate acesteia. Studiul a fost inițiat și realizat cu o conștientizare a complexității învățării profesionale, a multiplelor perspective și înțelegerile gândirii reflexive și a rolului său în procesul de predare și de învățare pentru a preda. Obiectivul global a fost înțelegerea acestor procese din perspectiva profesorilor studenților, analiza și prezentarea datelor în teza de doctorat susținută la Universitatea Exeter, în Marea Britanie în 2002.

TIPURI DE TEXTE ȘI DE DISCURSURI CE CONSTITUIE MATERIALUL PENTRU ELEVII DE FLE

Dana MATEESCU
Universitatea din Craiova

Articolul de față își propune să realizeze un studiu axat pe discursul didactic pe care îl găsim în materialul auxiliar pentru ora de franceză (manual). Este vorba despre o analiză comparativă bazată pe un corpus de texte prezentate în manualele utilizate în prezent în școli, din punctul de vedere al tipologiei textuale. Corpusul este format din texte selectate din două tipuri de manuale, diferite edituri-una pentru învățământul gimnazial (clasa a cincea-Cavallioti) și una pentru învățământul liceal (clasa a 11-a, Corint). După o clasificare a tipurilor de texte, am încercat să le organizăm în diferite tipuri de discurs. Textele din manuale prezintă o compoziție eterogenă, un amestec de diferite tipuri de secvențe în cadrul aceluiași text, un fel de "text în text". În urma evaluării studiului, am observat o diversitate textuală care nu poate fi integrată într-o tipologie discursivă. Această diversitate textuală oferă posibilitatea realizării mai multor obiective didactice, solicitând în același timp elevilor o lectură de înțelegere, ajutându-i să elaboreze o bună exploatare a oricărui tip de text la prima vedere.

PREDAREA LIMBAJULUI FRANCEZ ECONOMIC: ACTIVITĂȚI ORALE ȘI SCRISE

Daniela SCORȚAN
Universitatea din Craiova

Acest articol insistă asupra faptului că este foarte dificil de separat activitățile orale de cele scrise în predarea limbii franceze pentru afaceri. Elevii ar trebui să se exprime atât oral cât și scris. Am analizat, de asemenea, activitățile aflate între cele orale și scrise, cum ar fi interviul și am văzut aplicabilitatea sa în timpul cursurilor de limba franceză.

COMUNICAREA PROFESOR-ELEV, ÎN CONTINUARE UN SUBIECT TABOO

Oana VOICULESCU
Universitatea de Medicină și Farmacie, Craiova

Limba este în centrul vieții umane. Aceasta este una dintre cele mai importante căi de a ne exprima iubirea sau ura pentru oameni. Comunicarea prin limbaj este vitală pentru atingerea multora dintre obiectivele noastre atât în viața personală cât și în activitatea profesională. Folosim limbajul pentru a ne planifica viețile și pentru a ne aminti trecutul, facem schimb de idei și de experiențe prin intermediul limbii și ne identificăm cu oamenii care vorbesc aceeași limbă ca și noi. Relația de comunicare dintre profesor și student constituie încă un subiect extrem de dezbătut, deoarece ridică mari probleme atât pentru profesor cât și pentru student. Uneori profesorilor le este dificil să comunice cu elevii și nu pentru că nu cunosc căile psihologice prin care să intre în mintea studenților ci datorită unei bariere ciudate pe care însuși elevul o ridică împotriva procesului de comunicare. Această scurtă lucrare încearcă să prezinte câteva dintre posibilele probleme de comunicare cu care un profesor se poate confrunta în procesul de predare a unei limbi, oferind totodată câteva posibile soluții la aceste probleme.

SCHIMBĂRILE ÎN FORMAREA VIITOARELOR CADRE DIDACTICE DE FLE

Ana VUJOVIĆ

Departamentul pentru pregătirea personalului didactic, Universitatea din Belgrad

Predarea civilizației și culturii în cadrul predării unei limbi străine, pe lângă valoarea sa educațională, are un scop pedagogic important, elevul se familiarizează cu percepția, toleranța și înțelegerea celorlalți și dezvoltă de asemenea o mai bună noțiune de sine și a propriei sale culturi.

Vrem să punctăm nevoia de a schimba modul în care ne educăm profesorii de limba franceză. Educația lor ar trebui să fie interdisciplinară și mult mai largă și să nu fie bazată numai pe literatura scrisă cum este cazul în momentul de față. Acesta este motivul pentru care curriculum-ul instituțiilor care se ocupă cu educația profesorilor de limba franceză ar trebui să analizeze relațiile dintre studierea limbii franceze, literatură și cultură, și ar trebui să includă și metodologia de formare.

Viziuni noi asupra discursului literar

REPETIȚIA CONSTRÂNGERII, O ABORDARE FREUDIANĂ A ROMANULUI LUI SEAMUS DEANE "Reading in the dark"

Florentina ANGHEL
Universitatea din Craiova

Teoriile lui Freud privind repetiția evenimentelor triste sau traumatice pot explica faptul că scriitorii au fantezii pornind de la experiențele lor nefericite. Scopul întreprinderii lor este acela de a reveni la o stare de calm care precedă evenimentul; din punct de vedere al teoriei lui Freud, copul este de a reveni la o stare care precedă viața, și anume moartea. Romanul lui Seamus Deane înregistrează o serie de repetiții care duc pe de-o parte la soluționarea problemelor naratorului și, pe de altă parte, spre moartea sau tăcerea personajelor. Repetarea experiențelor triste sau traumatice are ca scop nevoia de a controla situația. Protagonistul își amintește numai evenimentele triste a căror repetiție obsesivă îl ajută să își înțeleagă familia și să își formeze personalitatea.

Tradiția feminină vs. reproducerea cibernetică în romanul lui FAY WELDON "THE CLONING OF JOANNA MAY"

Olivia BĂLĂNESCU
Universitatea din Craiova

Acest articol este bazat pe romanul lui Fay Weldon, "Clonarea lui Joanna May", în care două tipuri opuse de discurs, cibernetică și supranaturalul, se întâlnesc pentru a crea un viitor utopic pentru identitatea feminină. Utilizând potențialul distructiv al fantasticului, Fay Weldon încearcă să deconstruiască rolurile tradiționale atribuite femeilor, atât în ficțiune cât și în viață.

"SĂ PIERZI O FEMEIE" DE AMOS OZ SAU REMODELAREA BIBLIEI

Felicia BURDESCU
Universitatea din Craiova

Amos Oz este cel mai mare prozator în viață din Israel, laureat în multe țări ale lumii. Romanul "Să cunoști o femeie" best seller în Israel în 1989 prezintă un protagonist iubit de

publicul israelian. Cartea a fost tradusă în multe limbi și dovedește calități remarcabile deoarece tinde să devină o carte de referință ca orice capodoperă a literaturii universale.

Articolul care pune accent pe ficțiunea lui Amos Oz prezintă influențe britanice, în special cele ale lui Joyce, dar este axat pe întruparea personajelor și a arhetipurilor biblice pe care textul i le oferă. Cartea se bazează pe tradițiile ancestrale din Vechiul Testament și, din punct de vedere stilistic, reprezintă pentru cititor o sursă inepuizabilă de simboluri.

RELAȚII ACTANȚIALE ÎN OPERA D-ale Carnavalului de I.L. Caragiale

**Sonia CUCIUREANU,
Universitatea din Craiova**

Marele I.L. Caragiale, cel mai bun dramaturg realist al nostru, încearcă să dezvăluie relațiile dintre personajele din comedia D-ale Carnavalului ca substitut al farsei și melodramei. Majoritatea comediilor sale nu evită politica. Perspectiva în care aceasta apare este una vulgară, în cele din urmă toată lumea face pace pentru interesul personal.

TEHNICI DE SCRIERE ÎN LITERATURA FRANCEZĂ A SECOLULUI XX

**Neli Ileana FĂRÎMĂ
Université de Vest, Timișoara**

Studiul nostru prezintă unele dintre tehnicile de scriere din literatura franceză a secolului al XX-lea. Am observat că o serie de autori din acea perioadă își considerau lucrările literare ca pe niște jocuri, jucându-se cu cuvintele și cu textele autorilor anteriori. Ei au descoperit noi tehnici de scriere care le-au permis să se distingă de literatura secolului al XIX-lea. Stilul lor inovator nu a fost acceptat de criticii vremii. Considerăm studiul nostru ca parte a tendințelor contemporane de recunoaștere a adevăratei valori a muncii lor.

"UNA DINTRE DOAMNELE DE ODINIOARĂ" DE FRANÇOISE DE GRAFFIGNY

**Tatiana-Ana FLUIERARU
Universitatea « Valahia » din Târgoviște**

Erau odată ca niciodată doamne care credeau că nu numai citirea ci și scrierea romanelor le era specifică. Una dintre acestea este doamna de Graffigny, autoare printre altele a unui roman epistolar care a cunoscut un mare succes. Dragoste, critică socială, exotism- perspectiva feminină asupra lumii- aceste ingrediente au garantat succesul romanului. Mai pot oare *Scrisorile unei peruviene* să atragă atenția cititorului?

ARMANDA SAU ETOSUL EGOISMULUI ÎN "FEMEILE SAVANTE" DE MOLIÈRE

**Liliana GOILAN-SANDU
Universitatea din Pitești**

Textul este un enunț către un co-enunțător prin care enunțătorul vrea să își facă co-enunțătorul să se alăture fizic într-un univers de sens. Etosul este o noțiune care îi permite operei să aibă un corp pentru co-enunțător (cititor sau spectator). Opera impune prezența etosului printr-un ton, un personaj și un corp. În articolul nostru, am încercat să subliniem etosul egoismului care provine din discursul lui Armande, în urma căruia, co-enunțătorii (sau alte personaje) și cititorul și/sau spectatorul obțin o reprezentare a unui egoist.

O DIRECȚIE RECENTĂ ÎN DISCURSUL JURNALISTIC- NOUA OBIECTIVITATE

Ioan LASCU
Universitatea din Craiova

Discursul jurnalistic a oscilat pentru o perioadă lungă de timp între stilul neutru și stilul de imagine, un stil mai artistic. Cele două stiluri erau de obicei delimitate în conformitate cu genurile presei, deoarece discursurile scurte precum bucăți de știri, note, mici anunțuri folosesc stilul neutru în timp ce discursurile lungi precum articolele, cronicile, comentariile folosesc mai mult stilul de imagine. Prin această alegere, diferența dintre genurile de informare și genurile de analiză sau opinie este clar marcată. Există aproape ca un prejudiciu, o utilizare absolută a stilului neutru, mereu dependent de prima cerere a presei, în principal o activitate strict de informare, într-o manieră concisă și rece, această cerere rareori a trebuit să fie retrogradă în fața celei de-a doua, care constă întotdeauna în comentarea evenimentelor și exprimarea opiniilor legate de acestea. Cu toate acestea, opinia presei și-a asumat riscul de a amesteca, de mai multe ori, cele două tipuri de discurs, având grijă să nu prezinte informațiile în stilul artistic.

Dar recent o nouă tendință a apărut în discursul jurnalistic: aceasta a venit din partea presei americane și a fost numită noua obiectivitate, care acceptă amestecul celor două stiluri principale, chiar și în cadrul stilului informativ.

În prezent toate aceste fapte permit apariția opiniilor ziariștilor în orice fel de articol. Acestea sunt consecințele noii obiectivități din cadrul presei române și cea franceză care rămâne o temă de cercetare.

SPAȚIUL MITOLOGIC LA ANDRE GIDE

Abordare mianalitică, Spațiul acvatic în mitul lui Narcis

Diana-Adriana LEFTER
Universitatea din Pitești

Istoricul român al religiilor, Mircea Eliade, introduce două concepte principale în studierea miturilor: spațiul sacru și spațiul profan. Lucrarea noastră tratează spațiul mitologic în două romane de André Gide: *Si le grain ne meurt* și *Imoralistul*. Ne concentrăm pe spațiile acvatice din cele două romane menționate și încercăm să analizăm simbolismul lor și relația care există între aceste spații și personajele care se confruntă cu aceste spații. Am folosit metoda de descompunere a lui Gilbert Durand și am încercat să comparăm câteva episoade din romanele lui Gide cu episoadele corespunzătoare din Mitul lui Narcis al lui Ovidiu. Am stabilit că interacțiunea dintre André și Michel și spațiile acvatice are o importanță deosebită în formarea personalității personajelor, care moștenește multe caracteristici de la Narcis, personajul lui Ovidiu.

SCENE DEMONSTRATIVE DE LUPTĂ

Camelia MANOLESCU
Universitatea din Craiova

În romanul lui Flaubert, *Salambo*, războiul este prezentat în mod violent sau pașnic, într-o succesiune de evenimente periodice. Fiecare eveniment are imaginea sa dublă ca într-un joc oglindă. Dar cititorul este fascinat de acțiune și, în același timp, el respinge cantitatea mare de obiecte, detalii, imagini colorate. Astfel, el este capabil să creeze efectul hiperbolic al morții. Suntem de părere că toate imaginile sunt invadate de culoarea dominantă, roșu, simbol al războiului, a crimelor făcute în numele acestuia, simbol al tuturor lucrurilor rele din lume.

Flaubert este un scriitor care transformă cuvântul în senzații. El nu este un pictor, el este un scriitor care folosește metodele unui pictor pentru a crea senzații. În acest roman, imaginile

care sugerează culoarea roșie sunt realizarea desăvârșită a scriitorului. Prin folosirea acestor imagini, Flaubert reușește să dezvăluie atmosfera unui oras uitat, Cartagina, a obiceiurilor acestuia precum și fotografii ale poporului. El a vizitat acest loc din Africa de Sud, dar ce a văzut acolo nu a fost altceva decât ruine. Pe imaginea acestor ruine Flaubert a creat o întreagă lume cu oameni, cultură, acțiuni violente și pasiuni.

În acest articol imaginea războiului domină narațiunea. Acțiunea se face prin culoarea de război, de neuitatul roșu flaubertian. Animale, ființe umane, instrumentele de război sunt văzute în culoarea roșie a distrugerii. Autorul insistă asupra descrierii de sânge, acest motor extraordinar de viață, asupra descrierii crimelor abominabile comise în numele de război, asupra monstruoșității oamenilor civilizați, în contrast cu sentimentele nobile ale celor necivilizați, așa –numiți barbari. Animalele și oamenii sunt amestecați într-un cerc al vieții și al morții. Războiul, ca un monstru, se află pretutindeni: în oraș, pe câmpuri, în munți. el distruge și cucerește totul făcând oamenii să se transforme în animale și animalele în oameni.

Lumea descrisă de Flaubert prezintă cititorului monstruoșitatea instinctelor vechilor națiuni. În cele din urmă, romanul este rodul unei munci asidue a binecunoscutului scriitor francez îndrăgostit de imaginile rezultate din frumusețe și groază.

SATIRA CA GEN- TENTATIVĂ POETICĂ

Carmen PASCU
Universitatea din Craiova

O recentă teorie literară abordează genul ca pe o convenție discursivă, în special dintr-o perspectivă pragmatică. Romanii au pretins că satira a fost creația lor originală, dar au negat aspectul ei literar, prin urmare valoarea estetică a acesteia. În teorie, satira a aparținut unui gen inferior, genus humile dicendi, deoarece a folosit sermo cotidianus, ca și comedia. Horațiu a declarat că satira nu era poezie autentică. Noi susținem că respingerea satirei de către Horațiu este neclară și că satiricii (Lucilius, Horatius, Persius și Juvenalis) au aspirat să ofere acestui tip de discurs titlul de gen sublim. Poetica satirei este clarificată prin legătura strânsă dintre etică și estetică, dintre indignarea morală și ambiția literară. Ironia este o strategie retorică care generează ambiguitate și complexitate într-un gen altfel citit prin lentilele înguste ale didacticismului. Asemeni unui amestec sau unui ghiveci (satura lanx), genul satiric este unul dintre precursorii romanului.

MARGUERITE DURAS, DE LA CONSTRUCȚIE LA DECONSTRUCȚIE

Elena RĂDUCANU
Universitatea din Craiova

Începând cu tendința principiilor post-moderniste de a conecta procesul de construcție al sensului la deconstrucția acestuia, cercetarea de față constă într-o mică anchetă a acestor tehnici prezente în câteva dintre romanurile lui Marguerite Duras, atât la nivel tematic cât și la nivel formal.

"CEI TREI MUSCHETARI" ȘI MITUL SPANIOL AL LUI DON JUAN, O LECTURĂ INTERTEXTUALĂ

Lavinia SIMILARU
Universitatea din Craiova

Nimeni nu poate nega prestigiul mitului lui Don Juan începând cu "El Burlador de Sevilla", piesă pe care Tirso de Molina sau Andres de Claramonte au scris-o la începutul secolului al XVII-lea. Nu există nicio îndoială că Alexandre Dumas a fost interesat de acest mit

literar, acesta scriind drama "Don Juan de Manara" sau "Căderea unui înger" (1836) în care continuă aventurile cuceritorului spaniol.

D'Artagnan are multe în comun cu Don Juan: același curaj, aceeași capacitate de a-și folosi sabia și mai ales aceeași pasiune pentru femei pe care le iubește și pe care le uita cu multă ușurință. Sunt amândoi tineri și au farmec. Pentru a-și petrece noaptea cu Milady, D'Artagnan se folosește de același truc ca și Don Juan la Napoli (El Burlador de Sevilla): se dă drept o altă persoană. El uzurpă identitatea contelui de Wardes în același mod în care Don Juan a uzurpat-o pe cea a ducelui Octavio.

REPREZENTĂRILE SPAȚIULUI CULTURAL ÎN "PACIENTUL ENGLEZ" DE MICHAEL ONDAATJE

Aloisia SOROP
Universitatea din Craiova

Articolul reprezintă o analiză a celei mai adecvate reprezentări a spațiului cultural în romanul *Pacientul englez* al scriitorului canadian Michael Ondaatje: orașul San Girolamo care se găsește în nordul Florenței. Orașul este un spațiu cultural prin excelență, acesta fiind un simbol al artei italiene în primul rând, al sfințeniei devorate de război, al naturii copleșitoare care transformă spațiul interior într-un exterior prelungit. Orașul este un spațiu de lectură, fie că este vorba de cărți, povești personale sau frânturi din memorie. Orașul reprezintă de asemenea bifurcarea între mișcare/nemișcare, căci pacientul ars este imobilizat la pat și în trecutul său, în timp ce totul în jurul lui frează a prezent. Orașul este locul în care destinele oamenilor se împletesc cu diferite identități naționale. Orașul este un simbol al stabilității cultural-nationale care intră în contact cu diversitatea pe care lumea modernă o desfășoară în ceea ce privește relațiile umane, schimbul cultural, identitatea și mentalitățile.

DOMINANTA ȘI "DÉRÉCLUSION"

Lelia TROCAN
Universitatea din Craiova

Dacă la Jean Cohen, saltul este un criteriu productiv pentru a explica fenomenul poetic, dintr-o perspectivă dublă: sincronică și diacronică, conceptul de "diminție" pare mai bogat în promisiuni deoarece implică o viziune globală asupra artelor și chiar a evoluției omului în general.

Dominantul poate fi definit ca un element central: acesta reglementează, determină și transformă celelalte elemente. Acesta este elemental care garantează coeziunea structurii. Această structură reprezintă un sistem de valori a cărei "dominantă" constituie "valoarea principală". Aceasta poate fi avută în vedere pornind de la o anumită structură formală (în cadrul versificației, cazul lui Alexandrine în poezia franceză) pentru toate felurile de artă: potrivit lui Roman Jakobson, pentru artele din perioada Renașterii punctual maxim al criteriului estetic al perioadei era reprezentat de artele vizuale. Celelalte tipuri de artă erau îndreptate spre artele vizuale și locul lor pe scara de valori era stabilit în funcție de instanța sau de apropierea de aceasta.

SACRUL ȘI PROFANUL ÎN MITUL CĂDERII LA CAMUS

Crina Magdalena ZĂRNESCU
Universitatea din Pitești

Romanul "Căderea" (La Chute) nu este prea diferit de toată literatura modernă a "procesului" și de conștiință de vinovăție care bântuie spiritele secolului XX. Ultimul roman al

lui Camus, "Căderea", face o buclă care se leagă de primul roman, "Străinul" (L'Etranger), axat pe "mitul" procesului considerat din unghiuri diferite, chiar opuse. Dacă în primul roman, Meursault este considerat vinovat, cel puțin aparent, și judecătorii sunt considerați drept și echitabili, perspectiva se schimbă în Căderea și Clamence, avocat al celor oprimați, alege să fie un judecător pocăit, pentru a aduna oamenii care judecă totul, acceptând în același timp, să fie judecați la rândul lor. Din lista personajelor lui Camus, Clamence se dovedește a fi succesorul îndepărtat și "modernizat" al Romanticului rebel, având o "structură schizoidă" – tema dublului-care transformă în bătaie de joc toate adevărurile decisive ale gândirii existentialiste. Mai mult decât atât, totul în acest roman, începând cu locul pe care îl are în toate lucrările, titlul, personajele, tehnicile narrative, monologul "dialogic", cadrul și așadar mai departe, poartă marca dublului, de ruptură a unui "înainte" și a unui "după". De fapt, aceasta este o viziune deconcertantă, dramatică, dar care pare să implice, de mai multe ori, o dimensiune umoristică, în sensul freudian al cuvântului. Simbolistica cărții se abate de la mitul alterității definit de G. Durand ca „mitul temă al dualității” (G. Durand, 1972:244).

Această lucrare își propune să prezinte într-o perspectivă mitico-poetică modul în care Camus vede neliniștea și chinurile generației sale și pe cele ale lui Camus prin recurgerea la mitul căderii. Toate momentele poveștii pe care le-am numit, folosind un termen „noduri narrative” căderea, râsul, plânsul, apa- crează o nouă rețea mitică care hrănește mitul central și care sugerează un alt nivel de lectură.

”OURSIADE” SAU ARTA DE A-L DESCOPERII ȘI ACCEPTA PE CELĂLALT

Liliana GOILAN-SANDU

Universitatea din Pitești

Acest studiu are ca scop analiza de construcție a realității din romanul canadian "Oursiade" scris de Antoine Maillet. În realitatea construită a romanului, unul dintre personaje, Titoume, îl descoperă și îl acceptă pe Celălalt, simbolic reprezentat în roman de urși.